

Sygn. akt I C 921/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Giżycku I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Janusz Supiński

Protokolant: Katarzyna Kucharska

po rozpoznaniu w dniu 21.02.2019 r. w Giżycku

sprawy z powództwa (...) SA w B.

przeciwko A. L. (1)

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej A. L. (1) na rzecz powoda (...) SA w B. kwotę 9.506,89 (dziewięć tysięcy pięćset sześć 89/100) złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16.06.2018r. do dnia zapłaty.

II. W pozostałym zakresie powództwo oddala.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.999,66 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 921/18

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w B. (dalej (...)) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej A. L. (1) kwoty 13.376,89 złotych wraz z umownymi odsetkami w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 16.06.2018 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się zasądzenia od pozwanej kosztów procesu. W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana poprzez podpisanie weksła, zobowiązała się do zapłaty kwoty wskazanej w wekslu, stąd też powód wezwał pozwaną do wykupu weksła, a po bezskutecznym upływie określonego terminu, skierował niniejszy pozew. Nadto powód podał, że pozwana, podpisując kalendarz spłaty rat znalazła doskonale wysokość zobowiązania i termin spłaty.

Pozwana A. L. (1) nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu pozwana potwierdziła wprawdzie zawarcie umowy pożyczki, ale jednocześnie wskazała, iż suma dokonanych przez nią wpłat przewyższa kwotę wymagalną, wynikającą z harmonogramu spłat. Nadto pozwana podała, że prowadziła na bieżąco korespondencję z przedstawicielem pożyczkodawcy, który zapewniał ją, że dalsze spłacanie pożyczki zgodnie z harmonogramem spłat pozwoli na kontynuowanie umowy, wypowiedzenie umowy niezgodne było z postanowieniami umowy, wobec czego wypełnienie weksła nastąpiło niezgodnie z deklaracją wekslową. Wreszcie pozwana podniosła, że sama umowa pożyczki została zawarta z naruszeniem przepisów ustawy o kredycie konsumenckim.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 06.04.2015 r. (...) Sp. z o.o. w B. jako pożyczkodawca oraz pozwana A. L. (1) jako pożyczkobiorca zawarli umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na podstawie której pozwana otrzymała pożyczkę w wysokości 8.000 zł. Zgodnie z zawartą umową pozwana miała dokonać spłaty pożyczki w 48 równych miesięcznych ratach po 368,00 zł każda w łącznej wysokości 17.664,00 zł. Termin ostatniej raty przypadał na 16.04.2021 r.

dowód: zeznania pozwanej k 89

umowa z kalendarzem spłat k 39-44

Zabezpieczeniem pożyczki był weksel własny in blanco nie na zlecenie, którego ważność strony określiły w umowie do momentu spłaty zobowiązań pożyczkobiorcy z tytułu tej umowy. Integralną częścią przedmiotowej umowy była deklaracja wekslowa, regulująca tryb i terminy upoważniające pożyczkodawcę do wypełnienia weksla.

dowód: zeznania pozwanej k 89\

deklaracja wekslowa k 45

weksel k 5

Pozwana A. L. (1) przekazała na rzecz powoda łącznie kwotę 8.1177,00 zł tytułem spłaty pożyczki z 06.04.2017 r..

dowód: zeznania pozwanej k 89

historia rachunku k 26-29, 68

karta klienta k 46-49

potwierdzenie przelewu k 85-86

W dniu 16.04.2018r. powód skierował do pozwanej ostateczne wezwanie do zapłaty zaległych dwóch rat pożyczki w łącznej wysokości 489 zł z zagrożeniem wypowiedzenia umowy. Wezwanie to zostało wysłane na adres pozwanej, podany przez nią w umowie, a sama przesyłka po dwukrotnym awizowaniu została zwrócona nadawcy.

W dniu 16.05.2018 r. powód wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z zachowaniem 30 dniowego terminu wypowiedzenia i informacją o wypełnieniu weksla. Powód wskazał, że dług pozwanej obejmuje kwotę 13.756,89 zł niespłaconej pożyczki oraz 19,89 zł odsetek umownych od niespłaconych w terminie rat pożyczki. Pismo to zostało wysłane pozwanej na ten sam adres, a korespondencja ponownie po dwukrotnym awizowaniu została zwrócona nadawcy.

dowód: zeznania pozwanej k 89

pismo k 50, 56

odpis k 51-53, 58-59

wydruk k 54-55, 60-61

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie jest ustalony wyżej stan faktyczny, co wprost wynika z treści dokumentów zalegających w aktach sprawy. Podkreślenia wymaga przy tym fakt, iż strona pozwana nie kwestionowała w żadnym zakresie autentyczności owych dokumentów, wobec czego Sąd mógł oprzeć na nich rozstrzygnięcie niniejszej sprawy. Nadto Sąd oparł się na zeznaniach pozwanej, która m.in. potwierdziła zawarcie umowy pożyczki oraz dokonywanie spłat, w tym dokonanie spłaty rat za styczeń 2018 i luty 2018 ze znacznym opóźnieniem. Mając na uwadze, że zeznań tych strona powodowa nie negowała, można było przyznać im przymiot wiarygodności.

Kwestiami spornymi pozostały zgodność samej umowy pożyczki z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę, poprawność wypełnienia weksla, skuteczność

dialogu prowadzonego przez pozwaną z przedstawicielem powoda, wreszcie wysokość zobowiązania pozwanej wobec powoda.

Analizując roszczenia powoda Sąd w pierwszej kolejności zajął się zasadnością zarzutu sformułowanego przez pozwaną co do niezgodności samej umowy pożyczki z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim, w szczególności w zakresie wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu. Art. 36a ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 126, poz. 715 z późn. zm.) stanowi, że maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru: , w którym poszczególne symbole oznaczają: (...) maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu, K - całkowitą kwotę kredytu, n - okres spłaty wyrażony w dniach, R - liczbę dni w roku (ust. 1). Ustęp 2 w/w artykułu przewiduje, że pozaodsetkowe koszty kredytu w całym okresie kredytowania nie mogą być wyższe od całkowitej kwoty kredytu, zaś ustęp 3 wprowadza sankcję naruszenia ustępu 1, przewidując, że pozaodsetkowe koszty kredytu wynikające z umowy o kredyt konsumencki nie należą się w części przekraczającej maksymalne pozaodsetkowe koszty kredytu obliczone w sposób określony w ust. 1 lub całkowitą kwotę kredytu. Sąd dokonał stosownego przeliczenia wartości wynikających z umowy stron według ustawowego wzoru : $(8000 \times 25\%) + (8000 \times (...) \times 30\%)$ uzyskując wynik (...) na poziomie 11.600 zł. Porównując ów wynik z wysokością kosztów określonych w umowie (9.664 zł) stwierdzić należy, że pozaodsetkowe koszty kredytu pozwanej nie przekraczają ustawowej wysokości, a tym samym zarzut pozwanej nie mógł zostać uznany za uzasadniony.

Kolejnym zagadnieniem, które znalazło się w orbicie badań Sądu w niniejszej sprawie była skuteczność wypowiedzenia umowy pożyczki, dokonanego przez pozwanego. Niewątpliwym w tym kontekście jest zapis pkt 8.1 umowy stron, wedle którego pożyczkodawca może wypowiedzieć umowę jeśli opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania (umowa k 41). Z dokumentów, zalegających w aktach sprawy i przede wszystkim z zeznań samej pozwanej wynika, że takie opóźnienie miało miejsce, bowiem pozwana uiściła raty za styczeń 2018 i luty 2018 dopiero w marcu 2018r. Powód zatem mógł dokonać wypowiedzenia umowy, oczywiście po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległości. Takie też wezwanie (...) skierował do A. L. na adres podany przez nią w umowie, zgodnie zresztą z pkt 13.2, który przewidywał, że korespondencję przesyła się na adres z umowy, chyba, że pożyczkobiorca zawiadomi pożyczkodawcę o zmianie tego adresu. W sprawie nie ulega wątpliwości, że pozwana nie wskazywała powodowi żadnego innego adresu, a korespondencja kierowana do pozwanej nie została przez nią odebrana pomimo dwukrotnego awizowania przez operatora pocztowego. Skoro zatem adres wysyłki był prawidłowy, a operator pocztowy zachował wymogi dotyczące awizowania przesyłek, to strona powodowa mogła uznać sporną korespondencję za skuteczną i wywodzić z niej określone skutki prawne. Podobnie zresztą rzecz przedstawia się z wypowiedzeniem umowy pożyczki i związaną z nim korespondencją. Innymi słowy ujmując należało uznać wypowiedzenia umowy przez powoda za skuteczne.

Konsekwencją uznania skuteczności wypowiedzenia umowy pożyczki przez pożyczkodawcę była analiza poprawności wypełnienia weksla przez powoda jako, że roszczenie niniejszego pozwu oparto o weksel. Niewątpliwym przy tym jest, że weksel stanowił zabezpieczenie spłaty pożyczki, był on wystawiony in blanco nie na zlecenie, a zasady wypełnienia weksla regulowała deklaracja wekslowa. Zgodnie z w/w deklaracją wierzyciel upoważniony był do wypełnienia weksla w czterech enumeratywnie wskazanych wypadkach, w tym gdy opóźnienie w płatności kwoty równej jednej racie przekroczy 30 dni, po uprzednim wezwaniu pożyczkobiorcy do zapłaty zaległości w terminie 7 dni od otrzymania wezwania. Wskazany zapis deklaracji wekslowej był zatem analogiczny z zapisem umowy (pkt 8.1) dotyczącym warunków koniecznych dla skutecznego wypowiedzenia umowy. Skoro zatem wypowiedzenie umowy było skuteczne, to i takież samo było upoważnienie powoda do uzupełnienia weksla, oczywiście wyłącznie na sumę odpowiadającą zadłużeniu pożyczkobiorcy.

Analizując roszczenia powoda należy w tym miejscu cofnąć się jeszcze raz do stwierdzenia, że powód dochodzi owego roszczenia w oparciu o weksel. Bezspornym przy tym pozostaje fakt, że ów weksel był wystawiony przez pozwaną in blanco nie na zlecenie. Zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (tj. Dz.U. z 2016 r. poz. 160) wystawca weksla odpowiada za przyjęcie i za zapłatę weksla. Przepis art. 10 w/w ustawy przewiduje jednak, że jeżeli weksel, niezupełny w chwili wystawienia, uzupełniony został niezgodnie z zawartym

porozumieniem, nie można wobec posiadacza zasłaniać się zarzutem, że nie zastosowano się do tego porozumienia, chyba że posiadacz nabył weksel w złej wierze albo przy nabyciu dopuścił się rażącego niedbalstwa. Nie cytując całości bogatego orzecznictwa i literatury przedmiotu, dotyczących omawianej kwestii, warto wszakże przytoczyć garść tez, odnoszących się bezpośrednio do sytuacji, występującej w niniejszej sprawie. I tak „Wręczeniu weksła in blanco towarzyszy porozumienie dotyczące uzupełnienia weksła. Istnienie porozumienia co do uzupełnienia weksła jest obligatoryjne, związane jest z wystawieniem i wydaniem weksła in blanco. Z brzmienia art. 10 wynika konieczność istnienia porozumienia stron (zob. A. Szpunar, Komentarz, s. 77) ... Skoro wystawca wydał weksel in blanco, to tym samym upoważnił otrzymującego weksel do wypełnienia go zgodnie z umową (orz. SN z 5.3.1929 r., Rw. 182/29, Gł.Pr. 1929, poz. 36) ... W wyniku wypełnienia weksła in blanco częściowo niezgodnie z porozumieniem na niekorzyść osoby na nim podpisanej, osoba ta może stać się zobowiązana wekslowo w granicach, w których tekst weksła odpowiada porozumieniu – deklaracji wekslowej (wyr. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00, L.). W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że w razie naruszenia uprawnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia weksel in blanco został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem (por. wyr. SN z 22.6.2006 r., V CSK 70/06, OSNC 2007, Nr 4, poz. 59; wyr. SN z 1.12.2010 r., I CSK 181/10, L.) ... Weksel in blanco powinien być uzupełniony przez posiadacza zgodnie z przepisami prawa wekslowego i zawartym porozumieniem pomiędzy osobą na wekslu in blanco podpisaną a pierwszym nabywcą weksła, tj. remitentem ... Uzupełnienie weksła niezgodnie z umową nie czyni weksła nieważnym, powoduje natomiast to, że dłużnik może postawić zarzut nieprawidłowego uzupełnienia weksła ... Jeżeli dłużnik twierdzi, że weksel był wydany in blanco, a wypełnienie jego nastąpiło niezgodnie z umową musi on najpierw udowodnić, że w jakiegokolwiek formie zawarto porozumienie; na nim spoczywa ciężar dowodu, a nie na posiadaczu weksła. Ciężar dowodu, że weksel wypełniono niezgodnie z porozumieniem, spoczywa na dłużniku, który może korzystać ze wszystkich środków dowodowych przewidzianych w KPC (zob. orz. SN z 2.5.1930 r., C II 97/30, RPEiS 1930, s. 201; orz. SN z 24.10.1962 r., II CR 976/61, OSN 1964, poz. 27; NP 1964, Nr 11, s. 112 z glosą A. S. Ważyńskiego; orz. SN z 28.10.1963 r., II CR 249/63, OSN 1965, poz. 208; orz. SN z 24.2.1928 r., I C 273/27, Zb. Orz. SN 1928, poz. 27; wyr. SN z 17.1.2008 r., III CSK 193/07, PB 2008, Nr 5; wyr. SA w Poznaniu z 2.3.2005 r., I ACA 1413/04, OSA 2006, Nr 4, poz. 10; wyr. SA w Katowicach z 29.8.2007 r., I ACA 442/07, Biul. SA Katowice 2008, Nr 1; wyr. SA w Poznaniu z 9.3.2011 r., I ACA 122/11, Lex Nr 989634; wyr. SA w Poznaniu z 31.3.2011 r., I ACA 164/11, Legalis) ... Zarówno na stwierdzenie faktu wystawienia weksła in blanco, jak i wypełnienia go niezgodnie z wolą wystawcy dowód ze świadka jest dopuszczalny, gdyż ustawa dowodu tego nie wyłącza (orz. SN z 12.1.1934 r., C I 2217/33, (...) 1934, poz. 1248; (...) 1935, s. 207) ... Suma weksłowa może być określona w porozumieniu poprzez wskazanie konkretnej kwoty lub poprzez opisowe określenie jej wysokości, np. do wysokości niespłaconej pożyczki wraz z odsetkami i innymi kosztami ... Posiadacz weksła jest zobowiązany do uzupełnienia weksła na sumę odpowiadającą zawartemu porozumieniu ... W razie niezgodnego z porozumieniem wypełnienia weksła in blanco na niekorzyść dłużnika wekslowego (osoby, która wręczyła weksel in blanco) nie powstaje zobowiązanie o treści wyrażonej w wekslu. Nie oznacza to jednak, iż w każdym wypadku wypełnienia weksła in blanco niezgodnie z porozumieniem, osoba która weksel wręczyła nie jest w ogóle zobowiązana wekslowo. Będzie tak w sytuacji uzupełnienia weksła in blanco nie przez osobę upoważnioną lub w przypadku uzupełnienia weksła in blanco otrzymanego przez odbiorcę na zabezpieczenie określonej wierzytelności po jej wygaśnięciu na skutek spełnienia świadczenia (wyr. SN z 26.1.2001 r., III CKN 25/00, OSNC 2001, Nr 7–8, poz. 117 oraz orzeczenia SN tam powołane) lub po jej przedawnieniu (orz. SN z 19.11.2004 r., V CK 228/04, OSP 2005, Nr 11, poz. 130) ... Należy podzielić wyrażany w piśmiennictwie oraz orzecznictwie pogląd, że w razie naruszenia upoważnienia do uzupełnienia weksła in blanco przez wpisanie w nim wyższej sumy od kwoty wierzytelności, dla której zabezpieczenia został wręczony, osoba na nim podpisana staje się zobowiązana wekslowo w granicach, w jakich tekst weksła jest zgodny z upoważnieniem. Uzupełnienie weksła in blanco o kwotę wyższą od tej, na której wpisanie pozwala deklaracja weksłowa nie spowoduje, iż zobowiązanie weksłowe pozwanego w ogóle nie powstało, lecz uległo ograniczeniu jedynie do wysokości kwoty mieszczącej się w ramach upoważnienia (por. orz. SN z 26.1.2001 r., II CKN 25/00, OSNC 2001, Nr 7–8, poz. 117; wyr. z 9.12.2004 r., II CK 170/04, Gł. 2006, Nr 4, poz. 28)”. [tak: M. C., L. B., Prawo weksłowe. Komentarz [w:] Prawo weksłowe i czekowe. Komentarz. Wyd. 6, W. 2013].

Wracając na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że pozwana nie zgodziła się z kwotą widniejącą na wekslu i wprost podniosła zarzut, że sporny weksel został wypełniony przez powoda niezgodnie z porozumieniem stron, zawartym tak w umowie pożyczki, jak i przede wszystkim w deklaracji wekslowej. Pozwana – na poparcie swoich tez i twierdzeń przedstawiła potwierdzenia wpłat, dokonanych na rzecz strony powodowej. W ten sposób wypełniła w zupełności obowiązek udowodnienia częściowego spełnienia swojego świadczenia, wynikającego z umowy pożyczki. Przedstawione przez pozwaną dowody, w szczególności dokonane przez nią wpłaty, znalazły częściowe potwierdzenie w piśmie powoda, zawierającym zestawienie otrzymanych przez (...) wpłat. Z drugiej strony powód pozostał całkowicie biernym uczestnikiem niniejszego procesu, nie podważając w żaden sposób twierdzeń pozwanej, ani tym bardziej nie wykazując poprawności wypełnienia posiadanego weksla z zapisami deklaracji wekslowej.

Sumując powyższe Sąd stwierdził, że pozwana dokonała do dnia orzeczenia spłaty zobowiązania wobec powoda w łącznej wysokości 8.177 zł. Jednocześnie należało stwierdzić, że łączne zobowiązanie pozwanej z tytułu zawartej umowy obejmowało kwotę 17.664 zł, zaś powód powiększył swoją należność o odsetki (19,89 zł), obliczone na podstawie pkt 4.1 umowy, a wynikające z opóźnienia dokonania spłaty poszczególnych rat. Szczegółowe wyliczenie tych odsetek zostało przedstawione w zestawieniu k 49, którego to dokumentu strona pozwana nie kwestionowała. Sąd należało dokonać obliczeń matematycznych, prowadzących do ustalenia wysokości zadłużenia pozwanej ($17.664 \text{ zł} + 19,89 \text{ zł} - 8.177 \text{ zł} = 9.506,89 \text{ zł}$), co też Sąd uczynił, doprowadzając do sformułowania pkt I wyroku. W odniesieniu do żądania odsetek w przedmiotowej sprawie wskazać należy, że w oparciu o regulację zawartą w art. 48 prawa wekslowego zasadnym było zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie. Jak wskazuje literatura przedmiotu w przypadku weksli płatnych w oznaczonym dniu (z terminem płatności) oprocentowanie kapitału, jeżeli zostało przez strony ustalone musi zostać uwzględnione z góry, przy oznaczeniu sumy wekslowej, co oznacza, że wierzyciel oblicza odsetki od kapitału i dolicza je do niego, a co łącznie stanowi sumę wekslową, dokładnie w wekslu oznaczoną. Natomiast czym innym są odsetki za opóźnienie w zapłacie sumy wekslowej, których wierzyciel może żądać na podstawie art. 48 pkt 2 prawa wekslowego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9.07.2015 r., V Aca 8/15, OSA/Kat.2015 nr 4, poz. 3, L.). Wynikająca z art. 5 prawa wekslowego klauzula oprocentowania ma zastosowanie tylko do weksli płatnych za okazaniem lub pewien czas po okazaniu. Żądanie zasądzenia odsetek w wysokości przewyższającej odsetki ustawowe za opóźnienie jako niedopuszczalne podlegało oddaleniu. W kontekście okresu, za który należą się odsetki Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu w myśl art. 321 § 1 k.p.c., tj. od 16.06.2018 r. do dnia zapłaty, bowiem niewątpliwie w tym okresie pozwana pozostawała w opóźnieniu.

Mając na uwadze wysokość roszczenia powoda oraz treść pkt I wyroku, należało też orzec jak w pkt II. O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III., a to na podstawie art. 100 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy. Sąd przy tym uwzględnił, że strona pozwana przegrała sprawę co do zasądzonej kwoty 9.506,89 zł, która stanowi 71,07 % dochodzonej kwoty i jednocześnie wygrała proces w zakresie pozostałej kwoty czyli co do 28,93 %. Do kosztów poniesionych przez stronę powodową w łącznej kwocie 4.286 złotych zaliczono: uiszczoną opłatę sądową od pozwu w wysokości 669 złotych, koszt zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 złotych, uiszczoną opłatę skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. Z kolei do kosztów procesowych pozwanej wypadało zaliczyć wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej (3.600 zł) oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa (17 zł). Po dokonaniu wyliczeń matematycznych ($4.286 \text{ zł} \times 71,07\% - 3.617 \text{ zł} \times 28,9\% = 1.999,66 \text{ zł}$) Sąd zasądził jak we wspomnianym już pkt III sentencji.

W tym miejscu niejako na marginesie, należy jeszcze wspomnieć o podniesionym przez pozwaną zarzucie prowadzenia z powodem (działającym przez przedstawiciela R. A. (1)) rozmów, w efekcie których miałyby dojść do swoistego cofnięcia wypowiedzenia umowy pożyczki. Pozwana twierdziła bowiem, że ów przedstawiciel powoda zapewniał, iż dalsze spłacanie pożyczki w terminach ustalonych w harmonogramie spłat pozwoli kontynuować umowę. Przesłuchany w sprawie świadek R. A. (1) potwierdził wprawdzie, że po dokonaniu wypowiedzenia umowy kontaktował się z pozwaną w przedmiocie spłaty zadłużenia, ale jednocześnie kategorycznie zaprzeczył, by miał zapewniać A. L. (1), że w przypadku dokonania przez nią wyższych wpłat umowa będzie kontynuowana. W tej sytuacji, biorąc dodatkowo pod uwagę działania strony powodowej nakierowane na wyegzekwowanie wierzytelności wynikającej ze spornej umowy (np. wniesienie pozwu), nie wspominając nawet o zapisie umowy (pkt 13.1) wedle

którego wszelkie zmiany wymagały formy pisemnej pod rygorem nieważności, należało dać wiarę zeznaniom świadka R. A., odmówić w tym zakresie wiary zeznaniom pozwanej i – końcowo – uznać zarzut za bezzasadny.